

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea și s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului*, romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărțile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

Seria The Rain Wilde Chronicles (*Dragon Keeper*, *Dragon Haven*, *City of Dragons* și *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. După aceea scriitoarea a publicat și aprecia trilogie OMUL ARĂMIU, dintre care la Editura Nemira au apărut primele două volume: *Misiunea bufonului* (2014) și *Bufonul de aur* (2016). Trilogia FOREST MAGE, de asemenea importantă în cariera lui Robin Hobb, s-a încheiat în 2008. Ea cuprinde volumele: *Shaman's Crossing* (2005), *Forest Mage* (2006), *Renegade's Magic* (2008).

ROBIN HOBB

BUFONUL DE AUR

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

pasul sau îl încetinim, ne oprim la poruncă, pornim din nou. Și credem, de fiecare dată, că același cerc e un alt drum.

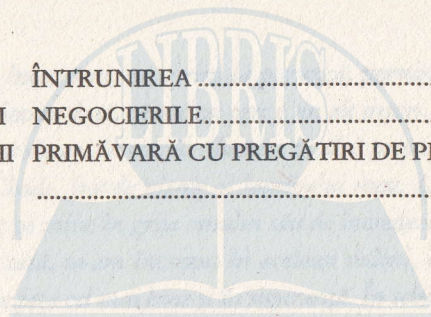
Cu un car de ani în urmă, educația tatălui meu a fost lăsată în seama lui Chade, fratele vitreg al bunicului meu. La rândul său, tata m-a dat pe mine în grija omului său de încredere. Iar eu, când am devenit tată, m-am încrezut în aceleași mâini, convins că-mi puteau crește fata cel mai bine și în siguranță. În schimb, l-am luat în grijă pe fiul altui bărbat, și așa a devenit Hap copilul meu. Prințul Dutiful, fiul meu și totuși nu al meu, a ajuns de asemenea să-mi fie învățăcel. Și, după o vreme, la mine a venit chiar fiul lui Burrich, ca să-l învețe ceea ce nu voia să îl învețe tatăl lui.

Fiecare cerc dă naștere altuia. Fiecare pare să fie nou, dar în realitate nu e. Nu reprezintă decât cele mai noi dintre încercările noastre de a îndrepta greșeli vechi, de a șterge nedreptăți suferite cu mult timp în urmă și de a ne apleca asupra lucrurilor pe care le-am neglijat. În fiecare ciclu putem corecta greșeli vechi, dar cred că facem tot atât de multe greșeli noi. Totuși, ce altceva ar fi cu putință? Să repetăm greșelile de mai înainte? Poate că a avea curaj să cauți o cale mai bună înseamnă a avea curaj să riști săpătuirea unor greșeli noi.

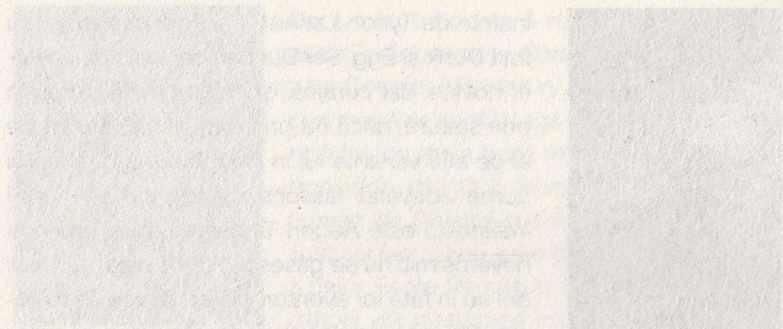
Cuprins

Prolog	PIERDERI GRELE	7
Capitolul I	PESTRITII	13
Capitolul II	SERVITORUL LUI CHADE	35
Capitolul III	ECOURI	59
Capitolul IV	LOGODNA	90
Capitolul V	AMĂRĂCIUNI ÎMPĂRTĂȘITE	122
Capitolul VI	NIMICIRE	142
Capitolul VII	LECTII	179
Capitolul VIII	AMBIȚII	208
Capitolul IX	RĂMĂȘAG CU PIETRE	227
Capitolul X	HOTĂRĂRI	254
Capitolul XI	VEȘTI DIN BINGTOWN	275
Capitolul XII	JEK	313
Capitolul XIII	PROVOCĂRI	348
Capitolul XIV	MANUSCRISE	374
Capitolul XV	CEARTA	404
Capitolul XVI	PĂRINȚI	434
Capitolul XVII	RĂBUFNIRI	476
Capitolul XVIII	PRĂJITURA ROZ	506
Capitolul XIX	LAUDWINE	530
Capitolul XX	COTERIA	553
Capitolul XXI	CONVALESCENȚA	573
Capitolul XXII	LEGĂTURI	604
Capitolul XXIII	REVELAȚII	635
Capitolul XXIV	LEGĂTURI	657

Capitolul XXV	ÎNTRUNIREA	683
Capitolul XXVI	NEGOCIERILE	706
Capitolul XXVII	PRIMĂVARĂ CU PREGĂTIRI DE PLECARE	725
Epilog	743

George R. Martin
 CAVALERUL CELOR ȘAPTE REGATE
 traducere din limba engleză de Corina Ciulin și Larisa Bădăricu

Într-o lume în care magia și războiul sunt două lucruri care merg mână în mână, un război pentru putere și supremație se desfășoară în șapte regate care se luptă pentru controlul asupra unui tron comun. Într-o lume în care magia și războiul sunt două lucruri care merg mână în mână, un război pentru putere și supremație se desfășoară în șapte regate care se luptă pentru controlul asupra unui tron comun.

Prolog

PIERDERI GRELE

E greu să le explici oamenilor lipsiți de Har ce înseamnă moartea animalului de care ai fost legat. Cei care vorbesc despre asta spunând „n-a fost decât un amărât de câine” nu vor înțelege niciodată ce reprezintă o asemenea pierdere. Alții, mai miloși, văd în ea moartea unui animal de companie mult îndrăgit. Nici cei care spun „trebuie să fie ca moartea unui copil sau a soției” nu deslușesc decât o singură față a pierderii. Moartea animalului de care ai fost legat înseamnă mai mult decât moartea unui prieten sau a unei ființe iubite. Pentru mine a fost ca și când mi s-ar fi amputat jumătate din trup. Mi-a slăbit vederea și mi-a scăzut pofta de mâncare fiindcă totul își pierduse savoarea. Sunetele îmi ajungeau la urechi înăbușite și...

Manuscrisul, început cu atâția ani în urmă, se termină cu o îngrămădire de pete și de înțepături nervoase cu condeiul. Țin minte clipa în care mi-am dat seama că nu mai scriam generalități, ci începusem să-mi descriu propria durere lăuntrică. Pergamentul e boțit în locurile unde am călcat pe el, după ce

l-am aruncat pe jos. E o minune că doar l-am azvârlit cât colo cu piciorul și nu l-am pus pe foc. Nu știu cine s-a milostivit și mi l-a așezat pe raftul unde le țin pe toate celelalte. Poate Thick¹, făcându-și datoria în stilul său metodic, fără să gândească. Nu găsesc în manuscris nimic care să merite păstrat.

Aceasta a fost adesea soarta scrierilor mele. Încercările de refacere a istoriei celor Șase Ducate s-au preschimbat prea des în propria mea istorie. De la un tratat despre ierburi, pana mi-a alunecat spre diferitele tratamente ale tulburărilor pricinuite de Meșteșug. Studiile mele despre Profetii Albi sondează prea adânc relația lor cu Catalizatorii. Nu știu dacă îngâmfarea e aceea care-mi îndreaptă întotdeauna gândurile spre propria mea existență sau dacă scrisul nu e altceva decât o jalnică strădanie de a-mi lămuri mie însumi viața pe care am dus-o. Anii vin și pleacă, cu nenumăratele lor cotituri, iar eu tot iau condeiul în mână și scriu noapte de noapte. Și azi îmi dau silința să înțeleg cine sunt. Și azi îmi făgăduiesc că „data viitoare mă voi descurca mult mai bine“, convins, în vanitatea mea de om, că va mai exista o „data viitoare“.

Cu toate acestea, nu așa s-a întâmplat când l-am pierdut pe Ochi Întunecați. Nu mi-am promis că nu mă voi lega niciodată de un alt animal, că mă voi descurca mai bine cu noul meu tovarăș. Ar fi fost un gând trădător. Moartea lui Ochi Întunecați m-a lăsat pustiu pe dinăuntru. În zilele care i-au urmat, am umblat rănit prin viață, fără să-mi dau seama cât de schilodit eram, asemenea unui șchiop care se plânge că-l furnică piciorul tăiat. Furnicăturile îți abat atenția de la cumplitul gând că, de acum înainte, îți vei străbate viața șchiopătând. Așa că durerea pe care am simțit-o imediat după moartea lupului nu m-a lăsat să văd cât de vătămat eram cu adevărat. În mintea mea buimacă, durerea se confunda cu pierderea, pe când, în realitate, una nu era decât simptomul celeilalte.

Curios a fost că, într-un fel, m-am maturizat a doua oară. De data asta n-am devenit bărbat, ci om conștient de propria sa individualitate. Împrejurările mă aruncaseră înapoi printre intrigile

¹ Gros (n. tr.).

de la curtea castelului Buckkeep. Mă bucuram de prietenia bufonului și de a lui Chade. Eram la un pas de a începe o legătură cu Jinna, vrăjitoarea-tămăduitoare. Băiatul meu, Hap, se aruncase cu capul înainte și în ucenicie, și în dragoste și părea că se luptă din greu cu amândouă. Tânărul prinț Dutiful, care urma să se logodească, în curând, cu o narcescă din Insulele Străine, făcuse din mine mentorul său; nu ajunsese doar dascălul care îl învăța și Meșteșugul, și Harul, ci și călăuza lui pe apele învolburate ale trecerii de la adolescență la maturitate. Nu duceam lipsă de oameni care să țină la mine sau la care să țin. Cu toate acestea, mă simțeam mai singur ca niciodată.

Cel mai ciudat era că îmi dădeam seama că singurătatea fusese alegerea mea.

Ochi Întunecați era de neînlocuit; mă schimbasesc mult în anii petrecuți împreună. Nu era doar jumătatea mea; împreună formam un tot. Chiar și atunci când a apărut Hap în viața noastră, l-am privit amândoi ca pe-un copil, ca pe o responsabilitate comună. Eu și lupul alcătuieam întregul care lua hotărârile. Doi parteneri. Acum, după ce murise, trăiam cu senzația că nu aveam să mai împărtășesc o asemenea legătură profundă cu nimeni, nici om, nici animal.

În copilărie, când îmi petreceam vremea cu Lady Patience și însoțitoarea ei, Lacey, le auzeam deseori judecându-i cu brutalitate pe bărbații de la curte. Una dintre ideile pe care le susțineau amândouă era aceea că femeia sau bărbatul care nu se căsătorește până la treizeci de ani rămâne singur până la sfârșitul vieții.

- Nu-l mai scoți dintr-ale sale, spunea Patience, hotărâtă, când auzea lumea bârfind pe seama unui lord cu păr alb, care se apucase așa, dintr-odată, să curteze o fetișcană. I-a sucit primăvara mințile, însă fata va afla curând că în viața lui nu e loc de altcineva. Prea s-a obișnuit să fie numai de capul lui.

Așa că am început și eu, treptat, să mă cunosc. Mă simțeam singur deseori. Știam că Harul îmi căuta un tovarăș. Dar sentimentul și căutarea erau ca un reflex, ca zvâcnetul unui membru amputat. Nimeni, nici om, nici animal, nu putea umple golul pe care îl lăsase Ochi Întunecați în viața mea.

Îi mărturisiseam toate acestea bufonului într-una dintre puținele noastre conversații purtate la întoarcerea spre Buckkeep, într-o noapte, când poposiserăm la marginea drumului care ducea spre casă. Îl lăsasem cu prințul Dutiful și Laurel, vânătorul reginei. Se adunaseră în jurul focului, încercând să alunge frigul nopții și să-și amăgească foamea cu puținele bucate rămase. Prințul se retrăsese în el, morocănos, încă suferind după pisica lui. Pentru mine, a fi în preajma lui însemna a ține deasupra flăcării o mână deja arsă; îmi zgândărea propria durere. Așa că îmi găsiseam o scuză – mergeam după lemne pentru foc – și mă îndepărtasem de ceilalți.

Iarna își anunța sosirea cu o seară întunecoasă și rece. Lumea, micșorată, își pierduse culorile, iar eu, departe de lumina focului, băjbăisem după vreascuri ca o cârțiță. Până la urmă renunțasem și mă așezasem pe o piatră, la malul pârâului, așteptând să mi se obișnuiască ochii cu întunericul. Stând așa, de unul singur, simțind cum îmi pătrunde frigul în oase, îmi pierise cheful de căutat lemne și de făcut orice altceva. Stătusem cu ochii deschiși, ascultând cum curge apa și lăsând noaptea să mă împresoare cu umbrele ei.

Bufonul venise la mine, furișându-se fără zgomot prin beznă. Se așezase pe pământ, lângă mine, și își pusese mâna pe umărul meu.

– Aș vrea să-ți pot alina suferința.

Erau vorbe zadarnice, o bănuise pare-se și el, căci după aceea nu mai spusese nimic. Poate că venise stafia lui Ochi Întunecați să mă dojenească fiindcă tăceam bosumflat în fața prietenului meu, căci, după o vreme, îmi căutasem cuvintele cu care să construiesc o punte peste întunericul dintre noi.

– E ca tăietura ta de la cap, bufonule. Cu timpul, se va vindeca, dar nicio dorință de bine, fie ea și din adâncul sufletului, nu o poate lecu mai repede. Și dacă ar exista o cale de a-mi potoli durerea, o iarbă sau o licoare care s-o amorțească, tot n-aș putea s-o iau. Nimic nu mă poate alina după moartea lupului. Nu mai aștept decât să mă obișnuiesc cu gândul singurătății.

În ciuda strădaniilor mele, cuvintele îmi sunaseră tot a reproș. Ba chiar mai rău, ca și cum mi-aș fi plâns de milă. Cinste prietenului meu, care nu se supăraseră, ci se ridicaseră cu grație.

– Bine, atunci te las în pace. Cred că ai ales să jelești de unul singur. Și, dacă asta e alegerea ta, ți-o voi respecta. Nu cred că e cea mai înțeleaptă, dar ți-o voi respecta. Șovăise și oftase. Îmi dau seama de un lucru despre mine: am venit pentru că am vrut să știi că știu cât suferi. Nu pentru că te-aș putea mângâia, ci pentru că am dorit să află că ți-am simțit și eu durerea, datorită legăturii dintre noi. Cred că sunt puțin egoist fiindcă am vrut să știi asta. O povară împărțită nu numai că se ușurează, dar și formează o legătură între cei ce-o împart. Ca să nu o îndure nimeni de unul singur.

Simțisem un sămbure de înțelepciune în vorbele lui, un gând la care ar fi trebuit să cuget, dacă n-aș fi fost prea ostenit și prea zdrobit de durere.

– O să mă întorc la foc peste puțină vreme, am spus, iar bufonul a înțeles că îl rugam să plece.

Își luase mâna de pe umărul meu și se îndepărtase.

Abia mai târziu, când am stat să-i cântăresc vorbele, le-am și înțeles. Eu alegeam să fiu singur, nu era o urmare de neocolit a morții lupului și nici măcar o hotărâre îndelung chibzuită. Pur și simplu îmi îmbrățișam singurătatea, îmi curtam suferința. O cale pe care nu porneam pentru prima oară.

Am întors asta pe toate părțile, căci gândul era destul de chinător ca să mă omoare. Alesesem să locuiesc ani întregi singur, numai cu Hap, în cocioaba mea. Nimeni nu mă trimisese în exil acolo. Ironia era că exilul îmi fusese impus de propria mea voință, deseori rostită cu glas tare. Toată tinerețea susținusem cu tărie că de fapt îmi doream să duc o viață în care să iau singur hotărâri, neinfluențat de „îndatoririle“ impuse de originea și poziția mea. Numai când soarta îmi oferise șansa unui astfel de trai îmi dădusem seama care îi era prețul. Puteam să-mi arunc îndatoririle pe umerii altora și să trăiesc după placul inimii numai dacă tăiam orice legătură cu prietenii. Era imposibil să le am pe amândouă.

Capitolul VIII

AMBIȚII

Astfel, fiecare magie își are locul printre celelalte și alcătuiesc împreună marele cerc al puterii. În el e cuprinsă toată învățătura magică, de la cea a umilului vrăjitor-tămăduitor, cu talismanele sale, și de la cea a ghicitorilor în globuri de cristal, la animalica magie a Harului și la cea celestă a Meșteșugului, cărora li se alătură vrăjile simple, ale vetrei și ale inimii. Toate se pot așeza, după cum am arătat, într-o salbă lungă, și orice ochi trebuie să vadă limpede că au un fir comun.

Dar aceasta nu înseamnă că orice întrebuițător poate sau trebuie să încerce să le stăpânească pe toate. O cunoaștere atât de largă a artei nu îi este dată niciunui muritor, și pe bună dreptate. Nimeni nu e menit să stăpânească toate puterile. Cel înzestrat cu Meșteșug poate încerca să ghicească în globul de cristal și chiar se povestește despre vrăjitori cu har animalic iscușiți și la vrăjile focului și despre vrăjitori-tămăduitori pricepuți la a găsi apă în pământ. După cum o arată desenul, toate aceste arte mai puțin însemnate ale magiei se învecinează cu magiile de mare importanță, iar un mag își poate spori puterile dacă deține și tainele vrăjilor mai mărunte. Însă a avea ambiții mai mari decât acestea este o mare greșală. Ghicitorul

în globul de cristal greșeste dacă încearcă să stăpânească focul. Aceste magii nu se învecinează, iar încordarea cerută de susținerea deosebirilor dintre ele poate tulbura mintea. Iar dacă un deținător al Meșteșugului se înjosește folosind și magia animalică a Harului cheamă asupra magiei sale mai înalte decăderea și putreziciunea. O astfel de ambiție mârșavă trebuie condamnată.

Maestrul Oklef al Meșteșugului, Cercul magiei, în traducerea lui TREEKNEE

Privind în urmă, bănuiesc că din prima lecție cu Dutiful am învățat mai mult decât el. Am învățat teama și respectul. Îndrăznisem să mă pretind dascăl, să învăț pe altcineva un lucru pe care de-abia dacă îl pricepeam eu însumi. Așa că zilele și nopțile mele s-au umplut mai mult decât mă așteptasem, pentru că a trebuit să fiu și învățăcel, și învățător și nu puteam renunța la celelalte roluri ale mele, de slugă a Lordului Auriu, tată al lui Hap și iscoadă a Casei Farseer.

Pe măsură ce iarna scurta zilele, lecțiile mele cu Dutiful începeau în bezna primului ceas al dimineții. De obicei, plecam din turnul lui Verity înainte să se lumineze cu adevărat cerul. Atât băiatul, cât și Chade voiau să progresăm cât mai repede, însă eu, ținând seama că scăpaserăm cu greu de un dezastru, eram hotărât să fiu din cale afară de prudent.

Din același motiv, am tot amânat cererea lui Chade de a pune la încercare abilitățile lui Thick. N-ar fi trebuit să mă agit. Thick se ferea de mine în aceeași măsură în care nu mă trăgea pe mine inima să-i dau lecții. De trei ori aranjase Chade să mă întâlnesc cu netotul în odăile sale. De fiecare dată, Thick nu apăruse la ora stabilită. Drept e că nici eu nu stătusem să-l aștept, nutrind speranța că învățăcelul meu îndărătnic avea să vină după o oarecare întârziere. Mergeam acolo, vedeam că el nu venise și plecam. Thick îi spunea lui Chade că „uitase“ de întâlnire, dar nu-și putea ascunde de el teama și dezgustul.

- Dar ce i-ai făcut, de e așa pornit împotriva ta? m-a întrebat Chade la un moment dat.

I-am răspuns sincer că nu-i făcusem nimic. Nu știam de ce îl îngrozeam, însă asta mă bucura.

În timpul lecțiilor noastre, Dutiful era exact opusul bietului netot. Mă saluta cu căldură, întotdeauna dornic să învețe și abia aștepta să începem. Mă uimea. Uneori mă întrebam cum m-aș fi descurcat dacă prințul Verity ar fi fost primul meu profesor de Meșteșug. I-aș fi răspuns la fel de prompt cum îmi răspundea fiul său mie? Amintirile mele despre lecțiile Maestrului Galen erau deosebit de dureroase. Nu găseam deloc că ar fi fost înțelept să-i copiez metodele și exercițiile mintale de rutină pentru a pregăti un elev la Meșteșug. Ca să fiu sincer, Dutiful nici nu părea să aibă nevoie de ele. Pentru prinț, a practica Meșteșugul însemna a-și da frâu liber sufletului fără vreo strădanie. În curând, m-am întrebat dacă eu nu avusesem de câștigat de pe urma eforturilor făcute la început pentru a stăpâni Meșteșugul. Fusesem nevoit să-mi croiesc drum cu forța prin propriile mele ziduri. Pentru Dutiful, nu existau granițe. Își putea împărți cu mine, cu aceeași ușurință, și durerile de stomac, și gândurile. Când se deschidea în fața mea, parcă deschidea zăgăzurile tuturor gândurilor împrăstiate spre a pluti prin lume. Când pătrundeam în mintea lui, ca martor și ca paznic, aproape că mă copleșeau. Pe el îl înspăimântau și-l fascinau, iar spaima și fascinația îl împiedicau deopotrivă să-și îndrepte toată atenția către ceea ce voia să facă. Mai rău, când se străduia să mă exploreze pe mine, parcă încerca să treacă o funie prin urechea unui ac. Verity îmi spusese odată că a fi cercetat cu Meșteșugul de către tatăl meu, Chivalry, era totuna cu a fi călcat în picioare de un cal: dădea buzna cu copitele, îți lăsa în minte ce avea de lăsat și dispărea. Așa făcea și Dutiful.

- Dacă va învăța să-și controleze talentul, își va depăși dascălul cu mare ușurință, m-am plâns lui Chade în seara aceea, foarte târziu, când a trecut întâmplător prin fostele lui odăi.

Ședeam la vechea noastră masă de lucru, înconjurați de un talmeș-balmeș de manuscrise despre Meșteșug.

- Aproape că m-am simțit ușurat când l-am învățat jocul cu pietre al lui Kettle. La început, i s-a părut greu, dar acum pare să-i fi prins șmecheria. Sper să-l mai domolească și să-l învețe că trebuie să caute tipare mai profunde în magia lui. Toate celelalte îi vin cu o ușurință nemaipomenită. Explorează cu Meșteșugul la fel de natural cum își vâra un pui de câine de vânătoare nasul în urme. Parcă și-ar aminti cum se face, în loc să afle acum prima oară.

- Și asta e de rău? m-a întrebat voios bătrânul asasin.

S-a apucat să scoțoască printre ceaiurile de plante de pe rafturile de sus, unde ținea întotdeauna poțiunile cele mai periculoase și mai puternice. Am zâmbit scurt când l-am văzut cățărându-se pe un taburet și m-am întrebat dacă mai credea și acum că le poate ascunde acolo de mine.

- Ar putea fi periculos. Odată ce mă depășește și începe să cocheteze cu celelalte puteri ale Meșteșugului, se va aventura pe teritorii unde eu nu am experiență. Nici măcar nu voi putea să-l previn împotriva pericolelor, darămite să-l apăr de ele.

Supărat, am dat la o parte un manuscris, odată cu traducerea mea stângace. Dutiful mă depășea și în domeniul acela. Puștiul avea talentul lui Chade la alfabet și limbi străine. Tălmăcirile mele erau descifrări greoaie, cuvânt cu cuvânt, ale manuscriselor, pe când Dutiful citea propoziție cu propoziție și le reda înțelesul în fraze curgătoare. Anii scurși fără a traduce îmi tociseră deprinderile. Oare invidiam ascuțimea minții învățăcelului meu? Oare eram un dascăl prost?

- Poate că l-a moștenit de la tine, a remarcat Chade gânditor.

- Ce să moștenească?

- Meșteșugul. Știm că mințile voastre s-au întâlnit câteodată și când era foarte mic. Totuși, tu zici că Harul nu e o magie care să permită așa ceva. Rezultă că trebuie să-și fi folosit Meșteșugul. Și mai rezultă că poate l-ai învățat să-l întrebuițeze când era numai un băiețel sau cel puțin i-ai pregătit mintea pentru el.

Nu-mi plăcea raționamentul lui. Imediat mi-am amintit de Nettle și m-a izbit un val de vinovăție. O pusesem și pe ea în pericol?